

ЖЕНАТА: ЧОВЕК ОТ МЪЖА

Бит. 2:21-23

ВЪВЕДЕНИЕ

(Излизат момиче и момче, което чете)

Ти
идваш
като стих,
облечен

в плаха
музика
от роза
в огън.

Набожен
ангел,
метафора
на Бог!
ЖЕНА (Митко ДИМИТРОВ)

I. СЪТВОРЕНИЕТО НА ЖЕНАТА

А. Библейският доклад

„Тогава Господ даде на човека дълбок сън, и той заспа; и взе едно от ребрата му, и изпълни мястото му с плът. И Господ създаде жената от реброто, което взе от човека и я приведе при човека. А човекът каза: „Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече Жена, защото от Мъжа бе взета“ (Бит. 2:21-23).

Жената: това е Човек от Мъжа, Човек от Човека. Бог създава Човека двуполов, за да се размножава и да възпитава потомство за своя радост и за слава на Създателя. С този факт цялото ежедневие на човечеството е спомен от сътворението и осмисля живота.

„Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми“. Какво е това? Това е ВЪЗТОРГЪТ на Адам от появилата се Ева. От това е явно, че тя е не само ПРИЛЕКАТЕЛНА и КРАСИВА, но е ДОСТОЙНА за него и РАВНОСТОЙНА на него. Това е ЛЮБОВТА, бликнала като фонтан във формата на РАДОСТ.

Б. Хумористично ехо от сътворението в световното културно наследство

„Ябълките почервеняват от времето, когато ябълката чула какво казала Ева на Адам.“ (Рамон Гомес де ла Серна)

„О, този рай! Удивително нещо: едва жената се издигнала до мисленето и самосъзнанието, и първата и мисъл била: нова дрешка!“ (Хайнрих Хайне)

„Само първият тоалет на Ева никога не излиза от мода“ (Збигнев Холодюк)

„Бог създал мъжа, а после решил, че може и повече – и създал жената.“ (Адела Сент-Джонс)

Според Библията жената е била последното творение на Бога. Това се случило в петък вечер: ясно е, че Бог вече е бил уморен.“ (Александър Дюма-син)

„Господ е знаел какво прави, помествайки в рая само една жена“ (Юзеф Булатович)

„Било е време, когато мъжете са управлявали света. После се появила Ева.“ (Ричард Армур)

„Колко силен би бил мъжът, ако Господ го бе сътворил от реброто на Ева!“ (Мечислав Шарган)

„На много Адамовци Ева им е излязла през носа.“ (Уршула Зибура)
„Колко тежко и е било на Ева, след като е нямала възможност да замине при мама!“
(Генадий Малкин)
„Сега виждам, че съм се заблуждавал относно Ева: по-добре да живееш с нея извън пределите на рая, отколкото вътре в рая без нея“ (Хайнрих Хайне)

II. МОМЧЕТО И МОМИЧЕТО

А. Момичета говорят

- Момчетата си мислят, че не ги харесваме.
- Да, и смятат, че се правим на недостъпни.

- А ние скрито ги наблюдаваме.
- Да, и даже ги харесваме.

- А ти обичаш ли някое от нашите момчета?
- Шшт. Моля те, по-тихо, ще се изложим.

- Аз искам моят съпруг да е като Мойсей.
- А моят да има духът на Исус Навин.

- Майка ти пита ли те за момчетата?
- Уф, направо е невъзможна, все слухти...

- И все акъл дават, нали са стари...
- И мислят, че на нас все не ни стига.

- Дано Бог да ни даде мъдрост при избора!
- Дано Светият Дух да ми изпрати момче!

- (Две момчета се изправят пред тях и си говорят)
- А, май мен вече ме огря слънцето...
- А ти да не помислиш, че се топля на луната...

Б. Момчета говорят

- Виждаш ли колко са красиви?
- Като диви лебеди.

- Само дето изобщо не ни поглеждат.
- И се правят на важни, не ни забелязват.

- Дали забелязват, когато се подстрижем?
- Въобще не им пука кога сме избръснати.

- Нищо, пак ще се изкъпем.
- Да, любовта изисква да сме чисти по тяло.

- Добре е и да сме с изпрани дрехи.
- Да, и по дух... свети.

- Ето, тихо, момичетата отиват на църква.
- Хайде, нека да отидем да послушаме хора.

- В песните има любов към Бога.
- И любовта към човека идва от Бога.

- Възхищавам се на чудните им гласове.
- Бог ги създаде за нас.
- Забравихме нещо: днес е презник!
- Ужас, да тръгваме за цветя!

III. МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

- Какво е денят ти без мен?
- Очакване да се върна при теб.
- Какво е моята любов за теб?
- Едно море, в което се изкъпвам.
- Какво е моята прегръдка?
- Едно синеоко небе и свобода.
- Какво е да почиваш с мен?
- Крехко рамо и покой.
- Какво е да обичаш мен?
- Мечта и хиляди цветя.
- Какво е да обичаме Бог?
- Баща и две покаяни сърца.
- Докога ще ме обичаш?
- Докато се изобразиш у мен.
- Как ще възпитаваме децата си?
- С две сплетени ръце.
- Има ли край любовта?
- В любовта човек е безсмъртен.

IV. МАЙКАТА И ДЕЦАТА

А.

„Пътувам назад във времето, за да позная очакването на раждането и срещата с новия живот, дошъл от мен. За да чуя вика на децата си, даващи ми отново жажда за живот (...) Едва ли има по-велико тайнство от създаването на живот, от грижите за него, от порива към съхраняването на най-ценното, което всеки родител носи в себе си.

Майчината любов е благословена – заради болките и тревогите, заради вчерашните грешки и утрешните отклонения, заради отговорността за някой друг – също част от живота, който все още предстои. Първата усмивка, първото зъбче, първата рана – повторително-празнично и красиво, белязано от красотата на докосването до утрешния ден.

Вярно е, че децата са най-голямото щастие – дори когато създават напрежение и тревоги. Защото с тях са свързани най-прекрасните мигове на съприкосновението с живота. Те дават нова цел и тръгват в нова посока – неизследвана, непозната, провокативна. Могат да разбъркат и най-подредения дом и да въдворят ред в хаоса на чувствата. За две протегнати за прегръдка ръце и за едно „Мамо!“ си заслужава да се живее дори с лишения, дори и в дискомфорт – вън от условностите на общественото мнение.

Красиво е всяко събуждане до децата. Прекрасно е всяко споделяне с тях на мълчание или нежност. Възвишено е усещането за пълнота на живота, която е винаги нова и предизвикателна с обикновеността си. Заради това общуване си заслужава понякога да се спре

(макар и за кратко) по пътя към утрешния успех, за да се разбере, че децата са най-големия стимул за прогрес.

Будят с вик ранното утро милите детски гласове. Викат слънцето и птиците. Здрависват се със светлината – сами изтъкани от светлина. И носят нови надежди за взаимност. Дочул вика им, часовникът звънко им отговаря, а реката припява на пролетната песен за идващото лято на истината.

Майчината любов гушва в пазвите си всяка стъпка, всяка болка, всяка мила дума. И светът става по-красив и по-стойностен“ (Красимира КАЦАРСКА. „Сълбата“, с. 296-297).

Б.

- МАМО, защо плачеш? (пита майка си едно малко момче)

- Защото съм жена?

- Не разбирам.

- Сине, никога няма да разбереш.

- ТАТЕ, защо мама плаче без причина?

- Всички жени плачат без причина.

- ГОСПОДИ, защо жените плачат толкова лесно?

- Когато създавах жената, я направих специална. Направих раменете и □ достатъчно силни да поемат тежестта на целия свят, въпреки това достатъчно нежни, за да даряват удобство. Дадох и □ вътрешна сила да издържа раждането на дете и отхвърлянето, което много пъти идва от децата и □. Дадох и □ твърдост, която и позволява да продължава напред, когато другите се отказват и да се грижи за семейството си дори при болест и изтощение, без да се оплаква. Дадох и □ чувствителност да обича децата си независимо от всичко и въпреки всички обстоятелства, дори когато детето и я е наранило много. Дадох и сила да помогне на мъжа си да преодолее грешките си и я създадох от неговото ребро, за да защити сърцето му. Дадох и □ мъдрост, за да знае, че добрият съпруг никога не би наранил жена си, но по някога изпитва нейната сила и нейното решение да бъде до него непоколебимо. И на края и □ дадох сълза, под която да се приюти. Това е нейното уникално право, за да го използва, когато има нужда. Виждаш ли, сине, красотата на жената не е в дрехите, които носи, не е във фигурата, която има, или в начина, по който сресва косите си. Красотата на жената е в нейните очи, които са пътят към сърцето и □ - мястото, където любовта обитава.

ВМЕСТО ОБОБЩЕНИЕ

Еф. 5:25